

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	João Braz Cardenal de Aviz, prefecte CIVCSVA	30
Títol	COMUNIÓ QUE AFAVOREIX LA MISSIÓ “...Perquè el món hi cregui” (Jn 17,20) LA VIDA RELIGIOSA SIGNE DE COMUNIÓ EN L'ESGLÉSIA PER AL MÓN	
Data	14 de novembre de 2013 a l'Assemblea general de CONFER	
Font	Original www.confer.es . Traducció al català per a l'Horeb gentilesa del P. Josep M. Codina Plensa, claretià	
Publicat	21 de novembre 2013	

CONFERÈNCIA DELS RELIGIOSOS DE ESPANYA (CONFER)

ASSEMBLEA GENERAL

- Madrid, 14 de novembre de 2013 -

COMUNIÓ QUE AFAVOREIX LA MISSIÓ

“...Perquè el món hi cregui” (Jn 17,20)

LA VIDA RELIGIOSA SIGNE DE COMUNIÓ

EN L'ESGLÉSIA PER AL MÓN

Joan Braz Cardenal de Aviz

Prefecte CIVCSVA

Introducció

Aquesta meva primera trobada amb la Conferència de Religiosos d'Espanya i amb tots vosaltres que en formeu part jo l'he estat esperant durant molt de temps. Per això avui experimento un goig particular en el meu cor en trobar-me aquí a Madrid. Us saludo a tots vosaltres un per un i desitjo que aquesta assemblea produeixi fruits abundants de creixement per a tota la vida consagrada en Espanya.

Ens acostem al cinquantè aniversari de l'aprovació per part dels Pares conciliars de la Constitució Dogmàtica "Lumen Gentium" (21.11.1964) que, en el capítol sisè ha considerat els religiosos com a part integrant dels membres del poble de Déu que és l'Església. El Concili ha impulsat amb decisió la vida dels consells evangèlics en aquest moment nou de la història de l'Església i de la humanitat perquè reconeix que una vida així concebuda està fonamentada en les paraules i els exemples del Senyor i recomanada pels apòstols, pels Pares i pels doctors i pastors de l'Església (cfr. LG 43). "Per això el sagrat Concili confirma i lloa aquells homes i aquelles dones, aquells germans i aquelles germanes que en els monestirs i en les escoles, en els hospitals i en les missions, amb perseverant i humil fidelitat a la seva consagració, honoren l'esposa de Crist i presten a tots els homes uns serveis generosos i variadíssims" (LG 46 § 3).

Vida monàstica en Orient i en Occident, Orde de les verges, ermitans i viudes; Instituts totalment dedicats a la contemplació, Vida religiosa apostòlica, Instituts seculars, Societats de vida apostòlica i noves expressions de vida consagrada: tots ells formen un immens univers de deixebles de Jesús present en l'Església, que sumen un milió i mig de persones amb un total aproximat de 2 mil ordes, congregacions, societats i instituts religiosos.

En els anys del post-concili es va iniciar un camí de renovació de la vida consagrada avui encara en procés d'execució, que ha passat per moments de dificultat però també de prosperitat i sorprenent vigor (cf. VC 2 § 4). El Sínode sobre la vida consagrada del l'any 1994 ha estat providencial en el camí de la renovació. L'Exhortació Apostòlica del 1996 sobre Vida Consagrada, fruit d'aquest magisteri eclesial, continua essent actual i fermament orientativa per al moment actual.

Mirant el capítol segon de Vida Consagrada intentarem aprofundir aquest moment de la nostra assemblea de la Confer.

L'Exhortació Apostòlica post-sinodal "Vida Consagrada" després d'haver aprofundit la vida consagrada com a "Confessio Trinitatis", la presenta, en el segon capítol, com a "Signum Fraternalitatis", identificant-la com a signe de comunió en l'Església. Avui, reconeixent la centralitat de la espiritualitat de comunió per a la vida de l'Església, necessitem cercar els camins encertats que ens ajudin a nosaltres, religiosos i religioses, a recórrer amb més decisió i amb tota la convicció necessària les etapes d'aquesta nova proposta suggerida pel Beat Papa Joan Pau II, que es converteix en criteri per formar l'home i la dona en tots els camps de la vida humana en el nou mil·lenni (cfr. NMI 43-45).

En diverses ocasions el Papa Francesc s'ha dirigit a nosaltres religiosos encoratjant-nos a un veritable compromís en la "sequela Christi" com a consagrats en la línia del Concili

Vaticà II, en vista de la renovació de la vida consagrada. Així ha esdevingut en la trobada amb més de 800 Superiors Majors de la UISG (Unió Internacional de les Superiores Majors) a Roma aquest mateix any. I així també en altres ocasions.

Us invito ara a endinsar-nos breument juntament amb mi en tres punt d'aprofundiment: 1. La renovació de la vida religiosa proposada pel Concili Vaticà II fa ara cinquanta anys. 2. La vida consagrada signe de comunió dins l'Església i el món, en l'Exhortació Apostòlica post-sinodal "Vita Consecrata", publicada el 25 de març de 1996. Ens detindrem en els números 41-58. 3. La vida consagrada signe de la vida de la Santíssima Trinitat en l'Església comunió, per un món globalitzat.

1. La renovació de la vida religiosa als 50 anys del Concili Vaticà II

1.1. Els Religiosos en la Constitució Dogmàtica "Lumen gentium" sobre l'Església (21.11.1964) - (cap VI, nn. 43-47)

El capítol sisè de la Constitució Dogmàtica "Lumen gentium" sobre l'Església està dedicat a aquella part del poble de Déu formada pels religiosos i per les religioses. Com hem vist, ells són avui en l'Església una realitat variada, nombrosa i molt significativa. La "Lumen gentium" qualifica els consells evangèlics de castedat, pobresa i obediència com "un do diví que l'Església ha rebut del seu Senyor i que amb la seva gràcia conserva sempre" (43). És tal el seu valor que "l'estat de vida constituït per la professió dels consells evangèlics, fins i tot no tenint res que veure amb l'estructura jeràrquica de l'Església, pertany no obstant inseparablement a la seva vida i a la seva santedat" (44).

Avui en el cinquantè aniversari del Concili, el recorregut d'aprofundiment realitzat en l'eclesiologia, sigui com a recerca teològica sigui com a experiència concreta de comunió, en expressió feliç del Beat Papa Joan Pau II, ens permet afirmar que en l'Església la dimensió jeràrquica i la dimensió carismàtica són co-essencials: "Moltes vegades he tingut ocasió de subratllar com en l'Església no hi contrast o contraposició entre la dimensió institucional i la dimensió carismàtica, de la que els Moviments són una expressió significativa. Ambdues són co-essencials a la constitució divina de l'Església fundada per Jesús, perquè convergeixen juntes a fer present el misteri de Crist i la seva obra salvífica en el món" (Missatge als Moviments eclesials, n.5 (27.05.1998)). Aquest fet no impedeix en absolut que "essent deure de la jerarquia eclesiàstica conduir el poble de Déu i portar-lo a pasturatges abundosos (cfr. Ez 34,14), li correspon regular sàviament amb les seves lleis la pràctica dels consells evangèlics, instrument singular al servei de la caritat perfecta vers Déu i vers el pròxim" (45).

El Concili veu encara en els religiosos i religioses l'oportunitat per a l'Església de presentar de manera sempre més perfecta Crist als homes i dones: "sigui en la seva contemplació a la muntanya, sigui en l'anunci del regne de Déu a les turbes, sigui quan guareix els malalts i sofrents, i converteix a millor vida els pecadors, sigui quan beneeix els infants i fa el bé a tothom, sempre obedient a la voluntat del Pare que l'ha enviat" (46).

Els pares conciliaris reconeixen també que la professió dels consells evangèlics comporta certament la renúncia dels béns que són molt apreciades, però aquesta necessària renúncia no s'oposa al veritable progrés de la persona humana, al contrari, és de gran profit per a la purificació del cor, la llibertat espiritual i el fervor de la caritat. La verge Maria i els fundadors en són una confirmació. D'aquesta manera aquests homes i dones consagrats estan de una forma molt particular al costat dels seus contemporanis assegurant la tendresa de Crist (cfr. n. 46).

1.2.El Decret Conciliar “*Perfectae caritatis*” (aprovat el 28.10.1965)

En aquest Decret el Concili “vol tractar de la vida i la disciplina d'aquells instituts, els membres dels quals professen castedat, pobresa i obediència, i proveir a les seves necessitats d'acord amb els nostres temps” (n.1). A nosaltres ens interessen particularment els principis de renovació i adaptació que el Concili ha proposat ara fa cinquanta anys, per tal de verificar en quin punt ens trobem avui en haver-los aplicat a la vida actual dels nostres instituts. Els transcrivim directament del text del “*Perfectae Caritatis*”.

Principis per la renovació i adaptació (nn.2-4)

2.“El renovellament i adaptació de la vida religiosa comporta el retorn incessant a les fonts de tota vida cristiana i a la primera inspiració dels instituts i al mateix temps la seva adaptació a les noves condicions dels temps.

Aquest renovellament, que ha de tenir lloc sota l'impuls de l'Esperit Sant i el guiatge de l'Església, cal que sigui promogut amb els principis que segueixen:

- a) Com que l'última norma de la vida religiosa és el seguiment del Crist proposat a l'Evangeli, tots els instituts han de tenir aquesta regla com a suprema.
- b) Contribueix al mateix bé de l'Església que els instituts tinguin el seu caràcter i missió particulars. Per tant, que siguin fidelment reconeguts i guardats l'esperit dels Fundadors i allò que es proposaren, com també les sanes tradicions, totes les quals coses constitueixen el patrimoni de cada institut.
- c) Que tots els instituts prenguin part en la vida de l'Església i que es facin seus i fomentin tant com puguin els seus plans i empreses, com són ara els treballs bíblics, litúrgics, dogmàtics, pastorals, ecumènics, missioners i socials, conforme a la seva pròpia índole.
- d) Que els instituts promoguin en els seus membres una coneixença adequada de les condicions dels homes i dels temps i de les necessitats de l'Església; talment que, podent discernir sàviament a la llum de la fe les circumstàncies del món actual i abrandats de zel apostòlic, siguin capaços de prestar una ajuda més eficaç als homes.
- e) Donat que la vida religiosa s'ordena abans de tot a fer que els seus membres segueixin el Crist i s'uneixin a Déu mitjançant la professió dels consells evangèlics, cal considerar seriosament que les millors adaptacions fetes a les necessitats dels nostres temps no

tindran efecte, si no van animades d'un renovellament espiritual, al qual sempre caldrà donar la primacia, àdhuc si es tracta d'empreses externes.

3. La manera de viure, de pregar i d'actuar ha d'adaptar-se adequadament a les actuals condicions físiques i psíquiques dels religiosos, com també, en quant requereix la naturalesa de cada institut, a les necessitats de l'apostolat, a les exigències de la cultura, a les circumstàncies socials i econòmiques, i això particularment en els llocs de missió. També la manera de governar s'ha de sotmetre a revisió segons els mateixos criteris. Per això les constitucions, el «directori », els llibres dels costums i tradicions, de les pregàries i de les cerimònies i d'altres disposicions semblants han de ser convenientment revisats i, suprimides les prescripcions que ja no són actuals, siguin modificades en funció dels documents emesos per aquest sagrat Concili.

4. No és possible procedir a una renovació eficaç i a una autèntica adaptació sense la col·laboració de tots els membres de l'Institut. Però decretar les normes d'ajornament i establir les lleis, com també fixar un període suficient i prudent de prova és incumbència únicament de l'autoritat competent, sobretot dels capítols generals, comptant, quan sigui necessària, amb l'aprovació de la Santa Seu o dels ordinaris del lloc, segons la norma del dret. Després els superiors consultin i escoltin, en la forma més convenient, als membres en tot allò que fa referència al bé de tot l'Institut.. Per l'ajornament dels monestirs femenins es podran recollir els vots i les consultes de les reunions de les federacions o d'altres reunions convocades legalment. No obstant tots han de tenir present que la desitjada renovació, més que multiplicar les lleis ha de situar-se en una observança més compromesa de la regla i de les constitucions.

Els principis generals de renovació que breument hem recordat continuen encara plens de força i actualitat en el camí de la vida consagrada que ara, ja fa cinquanta anys, anem recorrent. Han canviat les circumstàncies històriques, diferents avui de les del temps del Concili. La vida eclesial també ha donat passos importants seguint les llums projectades pel Vaticà II. No obstant estem convençuts que la confrontació entre aquests principis i l'etapa de la vida consagrada viscuda avui, ens ajudarà molt a comprendre els nous fenòmens apareguts en la vida consagrada i injectar una direcció encertada i significativa.

I això és el que ens demanem avui:

* en quin punt ens trobem en el retorn a les fonts de tota forma de vida cristiana i a la primitiva inspiració dels instituts?

* els nostres instituts estan adaptats de manera evangèlica a les condicions canviants dels temps?

* seguir Crist, tal com ens ve transmès a l'Evangelí és per a nosaltres la norma fonamental, la regla suprema?

* observem fidelment l'esperit i la finalitat pròpia dels fundadors, de les fundadores, per tal de guardar-ne la fisonomia i la funció?

* és ferm en el nostre institut el “sentir amb l’Església”? Cerquem d’aconseguir els objectius de l’Església en el camp bíblic, litúrgic, dogmàtic, pastoral, ecumènic, missioner i social?

* tots els membres del nostre institut coneixen les condicions humanes del nostre temps i les necessitats de l’Església amb l’afany de comprometre’s en la comunió viscuda amb els altres amb esperit de fe i de zel apostòlic ardent?

* obediència i autoritat són dimensions de la vida de veritable fraternitat entre nosaltres o continuen encara instruments de poder i d’esclavatge, encara que sigui camuflats d’una mística desequilibrada?

2. La Vida consagrada signe de comunió en l’Església i en el món en la Exhortació Apostòlica post-sinodal “Vita Consecrata” (25.03.1996), nn.41-58.

Des de fa quasi 20 anys l’Exhortació Apostòlica post-sinodal “Vita Consecrata” ens orienta de manera consistent en la renovació conciliar de la vida religiosa. Són molt els instituts que tenen avui les seves constitucions, les seves regles i els seus directoris ajornats d’acord amb les seves directrius..

“Vita Consecrata” ens fa entendre la “sequela Christi” pròpia dels consagrats mitjançant els vots de pobresa, castedat i obediència, a la llum del misteri trinitari: així la vida consagrada és imatge de la Trinitat (cfr.n.41). La comunitat dels “dotze” al costat de Jesús, la comunitat nascuda al caliu dels apòstols i de Maria (cfr Ac 2, 42-47; 4, 32-35) són el model en el que l’Església s’ha inspirat perquè l’Església és essencialment misteri de comunió “poble reunit en la unitat del Pare, del Fill i de l’Espeirit Sant” (S.Cebrià, De Oratione Dominica 23: PL 4,553; cfr Conc.Vat.II, Cost.dogm. sobre l’Església “Lumen gentium”,4).

Precisament per aquest origen trinitari de l’Església “la vida fraterna, entesa com a vida compartida en l’amor, és signe eloqüent de la comunió eclesial” (n.42). És un amor incondicional fonamentat en el manament nou del Senyor (cfr Jo 13,34), cridat a ser amor recíproc, llei imprescindible de la comunitat cristiana i particularment dels consagrats.

Autoritat i obediència en el si de l’Església misteri de comunió i per consegüent en el si de les comunitats dels consagrats, no pot convertir-se en autoritarisme o esclavatge, sinó que haurà de ser necessàriament una dimensió madura de la fraternitat: no es pot conèixer la voluntat de Déu u obeir-la a través d’un superior, si l’autoritat i aquells que obeeixen no cerquen plegats de seguir Jesús. Sense abdicar el seu deure de primer responsable de la comunitat, l’autoritat serveix precisament per consolidar la comunió fraterna i no banalitzar l’obediència professada (cfr n.43).

La vida trinitària que es fa amor fratern en la comunitat desvetlla una altra dimensió concreta de l’amor, avui especialment necessària: l’atenció dels ancians i dels malalts (n.44). Els ancians i els malalts “*tenen certament molt per donar en saviesa i experiència a la comunitat, si aquesta sap estar a prop d’ells amb atenció i capacitat d’escolta*” (n.44).

Com hem recordat més amunt l'Exhortació apostòlica demana als consagrats viure a semblança de la comunitat apostòlica, de "sentire cum Ecclesia", de construir la fraternitat en l'Església universal i en les Esglésies particulars. Així l'experiència que ha de créixer constantment és la del diàleg animat per la caritat. Això està particularment apropiat per a ser testimoniatge de fraternitat en un món dividit i injust. Per aquest motiu ja ha arribat el moment d'una comunió sincera entre els diversos instituts, com ja es fa realitat en gran part. És necessari continuar donant un gran valor i importància als organismes de coordinació i a la comunió i col·laboració amb els laics (cfr. nn.45-56).

La dignitat i la funció de la dona in general i de la dona consagrada venen especialment subratllades per la "Vita Consecrata" (cfr nn.57 e 58). El document demana noves perspectives de presència i d'acció i la urgència de crear "*espais de participació*" en diversos sectors i en tots els nivells, també en els processos d'elaboració de les decisions, sobretot en allò que els ateny.

3. La vida consagrada signe de la vida de la Santíssima Trinitat en l'Església comunió per a un món globalitzat: consagrats, deixebles del Senyor, en l'escola de la comunió

Parlem de consagrats, és a dir, de persones en les que Déu ha fixat la seva mirada amb un amor intens, com en totes les altres vocacions, i les ha fet intuir la bellesa d'algunes dimensions de l'Evangeli com un camí per a seguir-lo. Algunes d'aquestes dimensions són: la pobresa, la castedat (virginitat) i l'obediència 1.

La consagració és un do total de Déu-Amor, com per d'altres el matrimoni i altres formes de vida. Però tots, com a batejats, estan cridats a ser deixebles, és a dir, persones que practiquen el que el Senyor ha ensenyat i testimoniats. I totes les diverses vocacions, també la dels homes cridats al sacerdoci ministerial, tenen la mateixa dignitat, l'única dignitat, la més gran dignitat, la rebuda en el baptisme: la *de fills de Déu*. Tots són igualment fills de Déu, amb dons o vocacions diferents, per a servir l'únic poble de Déu. Aquesta és la visió de la constitució dogmàtica *Lumen Gentium*, del Concili Vaticà II, que ara estem reprenent no només com a doctrina segura, sinó com a estil de vida eclesial als cinquanta anys del Concili 2.

El centre de la *Sequela Christi* és el contacte continu amb la Paraula de Déu i la decisió diària de transformar-la en vida, de fer-la experiència nostra. Per altra banda, Déu-Amor ve en ajuda nostra amb la força dels Sagraments dels quals senten necessitat els deixebles per a poder seguir el seu camí.

L'element nou, que s'intueix necessari en la cultura actual és el pas de la *Sequela Christi* individual, sempre necessària, a la *Sequela Christi* comunitària, no només per als consagrats, sinó per a totes les vocacions 3. Per això avui, en el moment històric nou que es va construint, l'espiritualitat *de comunió* ofereix els principis educatius necessaris per a plasmar l'home i el cristià 4.

3.1. Vida consagrada a la mesura de Déu i a la mesura de l'home i de la dona avui

Els consagrats i les consagrades de vida contemplativa, però també els de vida activa, no existeixen simplement per a sostenir les obres i les estructures sorgides en el passat i que ara resulten pesades per a ser administrades en un quadre sempre de menys personal disponible i d'exigències socials i públiques cada vegada més urgents. Sembla ser aquest el quadre actual de gran part de la vida consagrada sobretot a Europa, però també en altres països i continents.

És necessari tornar al sentit veritable de la vida consagrada: seguir Déu que ens ha cridat a través del nostre fundador, la nostra fundadora (ells només han seguit Déu i per això han construït monuments de bellesa i de santedat en l'Església).

L'home i la dona d'avui, arribats a una nova maduresa, en aquest moment històric marcat per la globalització, l'individualisme i el laïcisme cerquen una resposta a la seva ànsia de felicitat, de realització personal i col·lectiva. Com deixebles de Jesús sentim que la felicitat no pot ser quelcom passatger, momentani, que deixa després un pòsit de desil·lusió. Molts de nosaltres consagrats sentim avui una certa desil·lusió en la nostra consagració. Experimentem la dificultat de la vida consagrada i la falta d'una felicitat veritable. I ens preguntem, de vegades angoixats: "què ens manca per a experimentar de nou la bellesa d'aquella primera crida?".

3.2. Déu és Amor (1ª Jn 4,8.16). L'home i la dona també són Amor (Gn 1,27)

Sens dubte en la nostra crida inicial hem experimentat profundament Déu-Amor que es va fixar en nosaltres. Enamorats el seguïrem sense pors per camins poc coneguts. Estàvem segurs del seu amor.

L'apòstol Joan ens assegura que Déu és amor (1ª Jn 4, 8.16). Déu no és solitud: és Pare, és Fill, és Esperit Sant, és comunió. Encara que diferents com a persones, són un únic Déu, perquè és amor 5.

En canvi hem d'estar convençuts que també l'home i la dona són amor perquè Déu els ha creat a imatge i semblança seva, és a dir, a imatge i a semblança de l'amor (Gn 1, 27). L'home per si sol o la dona per si sola no expressen de manera completa aquesta imatge, perquè la humanitat s'expressa en les dues realitats. Hi ha avui un camí nou per recórrer en aquest sentit també en el camp de l'antropologia, de la teologia mística i de l'ascètica. L'home és part de la dona i aquesta de l'home. És necessari il·luminar més profundament aquesta realitat amb l'amor que neix de la seva font (Déu-Amor) perquè s'enriqueixi també entre els consagrats i les consagrades. Es troba aquí també tot l'aprofundiment sobre les relacions humanes, que són essencials per a la realització de la pròpia humanitat.

3.3. L'Amor, que és Déu, és Ésser i no Ésser al mateix temps: la kénosis com a condició sine qua non de l'Amor (Fl 2,5-11)

Per a entendre l'Amor i per a experimentar els seus efectes que deixen en l'home i en la dona la certesa de realització i felicitat, no és suficient elaborar un correcte sistema

d'idees, per molt ben construït que sigui. L'Amor és sobretot el resultat d'una experiència repetida pacientment en direcció a Déu i en relació contínua amb l'home i amb la dona. Però és necessari partir del summe i admirable misteri de la Santíssima Trinitat. El Fill és l'enviat del Pare per a assegurar a l'home i a la dona que Déu és Amor i per això no ha deixat mai d'estimar la seva criatura, a la que ha destinat a ser fill.

Ell, el Fill ha estat qui ens ha revelat i comunicat que Déu és Pare, Fill i Esperit Sant. No tres déus, sinó un sol Déu. Ell és l'ésser, el fonament de tot l'ésser. Només en Ell totes les coses existeixen, també l'home i la dona.

Però Déu és també no ésser, perquè el Pare no és el Fill; el Fill no és el Pare; l'Esperit Sant no és el Pare, ni el Fill. En Déu la diversitat és una, sense deixar de ser diversitat al mateix temps. En Déu l'ésser i el no ésser coexisteixen en perfecta identitat i diversitat. L'home i la dona, imatge i semblança d'aquesta única font veritable, són cridats a expressar, en la seva realitat humana de "fills en el Fill" el misteri amagat en Déu (cf. CCC, 254).

Per intuir i viure quelcom d'aquesta infinita realitat nosaltres homes i dones necessitem aprofundir el que és l'Amor. Podem fer-ho mirant la manera d'actuar de Déu Pare quan envia el seu Fill en l'encarnació del Verb en el si de la Mare de Déu.

Ens ve a ajudar l'apòstol Pau en la Carta als Filipencs (*Fil* 2,5-11). Aquest himne cristològic ens parla d'un anorreament del Fill per a poder trobar la petitesa de l'home i de la dona. Només l'Amor és capaç d'aquest moviment insòlit i, aparentment, contradictori. En teologia anomenem a aquesta manera d'actuar de Déu "kénosis" (buidament, anorreament), present en l'encarnació, en la vida amagada de Nazaret i de manera gairebé incomprendible en el misteri de la creu. És l'amor de Déu que es manifesta davant l'home i la dona de la manera més completa i radical, fins a la mort i l'abandó de Jesús en la creu: mor sol, sense escoltar la resposta del Pare al seu crit, però deixant en les seves mans el seu Esperit 6.

Un Amor així, viscut per l'home i la dona vers Déu, i amb la mateixa qualitat i intensitat vers cada persona humana, és capaç de fer brollar la vida i la felicitat allí on tal volta pogués estar apagada i acabada. Tenim aquí indubtablement una realitat capaç de fer renéixer i desenvolupar la vida consagrada enmig de les seves crisis actuals. 7.

3.4. L'Amor, que és reciprocitat entre les Persones de la Santíssima Trinitat, es fa reciprocitat entre els deixebles i engendra la presència del Senyor entre ells (Mt 18,20)

Un deixeble de Jesús, que estima a altra persona en la mesura de l'Amor que és Déu, amb un Amor diví i humà al mateix temps, crea les millors condicions perquè l'altre, experimentant alegria i felicitat veritables, vulgui també fer ell amb el deixeble de Jesús el mateix camí. Quan això succeeix almenys entre dos o tres persones, es realitza la promesa de Jesús en *Mt* 18,20 i s'inicia allí una comunitat veritable on la presència de Jesús s'adverteix i es fa per si mateixa evangelitzadora, de tal manera que la comunió es converteix en la condició veritable de la realització de la missió, amb resultats humanament incalculables. 8.

4 . La missió neix de la comunió i s'alimenta en ella

4.1. El Verb es va fer carn perquè la carn es faci comunió per mitjà de l'Eucaristia (cfr Ac 2,42)

El Catecisme de l'Església Catòlica, citant la "Fides Damasi" 9, afirma: «Déu és únic però no solitari» (CCC 254). L'Amor, essència de Déu, comunió essencial de les Tres Divines Persones és la deu i l'origen de l'essència de l'home i de la dona. Jesús, el Fill enviat pel Pare, ho ha revelat i comunicat perquè així ha viscut enmig de nosaltres.

D'aquesta manera podem creure en l'encarnació del Verb que ha revelat i comunicat a l'home i a la dona l'Amor que fa d'ells comunió. El camí, com ho fou per al Verb de Déu, és, per a l'home i la dona, la *kénosis*, el buidament de si per a ser per a l'altre, per amor 10.

Aquest mateix camí l'ha fet el Senyor fins a la mesura de l'Eucaristia: un abisme tan gran d'anorreament que ha provocat l'escàndol entre els deixebles, que volien deixar definitivament al Mestre. En efecte, en el Calvari s'ha amagat la divinitat del Verb, i la humanitat de Jesús s'ha reduït fins a la mort. En l'Eucaristia, fins a l'extrem de l'Amor, s'amaga també la humanitat (*o res mirabilis!*).

4.2. Els creients tenien un sol cor i una sola ànima (Ac 4,32-37)

Aquesta síntesi narrada per Lluc en els Fets dels Apòstols, ens dóna una idea del que han experimentat els primers cristians a la llum de l'amor recíproc en la comunitat. La comunió viscuda es converteix en la nova forma de convivència humana entre els deixebles i al mateix temps, per la seva concreció i veritat, és capaç d'atreure a molts altres que s'uneixen als qui segueixen el camí 11. Això és el que Jesús demana al Pare: *"Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tí. Que ells també siguin u en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat"* (Jn 17,21).

En l'espiritualitat contemporània, que és espiritualitat de comunió, sobresurt la pregària sacerdotal de Jesús. Trobem aquí la manifestació dels efectes de l'experiència d'unitat en la comunitat cristiana. La unitat entre el Pare i el Fill és la mateixa que ha de realitzar-se entre els deixebles (Jn 17, 11. 21.23). Viscuda, aquesta experiència té de per si la força d'ajudar al món a creure en el Fill i en el seu Evangelí 12.

Indubtablement estem cridats avui a redimensionar la nostra vida cristiana i consagrada, per a permetre que l'Evangelí expressi tot el seu dinamisme en favor de l'home i de la dona i els mostri Jesucrist, camí, veritat i vida, únic capaç de realitzar els anhels més profunds dels seus cors.

5. Vida consagrada, una vida en comunió per a poder ser avui signe de Déu

Abans d'acabar vull enumerar alguns punts concrets perquè puguem iniciar des d'aquest moment una vida consagrada més profunda. Si ja ho fem, recordem simplement aquestes realitats que ens poden ajudar avui a descobrir entre els diferents carismes aquesta realitat evangelitzadora que hem aprofundit:

- posar a Déu-amor en el centre de la vida consagrada i en Ell la bellesa del carisma del fundador o de la fundadora;
- construir pacientment la vida de comunitat concentrant totes les forces a viure la Paraula de Déu i comunicar als germans i germanes les nostres experiències viscudes perquè la llum es multipliqui;
- caminar d'una espiritualitat individual vers una espiritualitat de comunió (col·lectiva) reconstruint les relacions interpersonals (el germà o la germana són més que “la meua màxima penitència”);
- amb aquest esperit perfeccionar l'experiència dels consells evangèlics de pobresa, castedat i obediència;
- entrar en les nafres personals de les nostres comunitats, de l'Església i de la humanitat amb l'ànima de Crist que crida el seu abandó a la creu i lliura la seva vida per amor;
- creure en el cèntuple que el Senyor ens dóna en aquesta vida i en la vida eterna;
- tornar a somriure en la nostra consagració com a expressió autèntica de la nostra felicitat;
- simplificar el camí espiritual de comunió donant tot el valor possible al moment present de la nostra vida.

Notes

1 Cf. VC 15. 17-19

2 «Les diverses formes de vida en les que, segons el disseny del Senyor Jesús, s'articula la vida eclesial presenten relacions recíproques sobre les quals interessa aturar-se. Tots els fidels, en virtut de la seva regeneració en Crist, participen d'una dignitat comuna; tots són cridats a la santedat; tots cooperen a l'edificació de l'únic Cos de Crist, cadascun segons la seva pròpia vocació i el do rebut de l'Esperit (cf. *Rm* 12, 3-8). La igual dignitat de tots els membres de l'Església és obra de l'Esperit; està fonamentada en el Baptisme i la Confirmació i corroborada per l'Eucaristia. No obstant això, també és obra de l'Esperit la varietat de formes. Ell constitueix l'Església com una comunió orgànica en la diversitat de vocacions, carismes i ministeris» (VC 31).

3 Es fonamenta sobre la «índole comunitària de la humana vocació en el pla de Déu», com afirma la Constitució *Gaudium et Spes*, que ens obre a horitzons nous: «El Senyor, quan prega al Pare que “tots siguin u, com nosaltres també som u” (*Jn* 17, 21-22), obrint perspectives tancades a la raó humana, suggereix una certa semblança entre la unió de les persones divines i la unió dels fills de Déu en la veritat i en la caritat. Aquesta semblança demostra que l'home, única criatura terrestre a la qual Déu ha estimat per si mateix, no pot trobar la seva pròpia plenitud si no és en el lliurament sincer de si mateix als altres» (GS 24).

4 Cf. JUAN PABLO II, Carta Apostòlica *Novo Millennio Ineunte*, 43: «Una espiritualitat de comunió. Fer de l'Església *la casa i l'escola de la comunió*: aquest és el gran desafiament que tenim davant nostre en el mil·lenni que comença, si volem ser fidels al disseny de Déu i respondre també a les profundes esperances del món». Cf. VC 51: «L'Església encomana a les comunitats de vida consagrada la particular tasca de

fomentar l'espiritualitat de la comunió, primer de tot en el seu interior i, a més, en la comunitat eclesial mateixa i més enllà encara de les seues límits, iniciant o restablint constantment el diàleg de la caritat». Cf. CIVCSVA, *Caminar des de Crist*, Instrucció, 28-29: L'espiritualitat de comunió.

5 MORICONI B. (a cura digues), *Antropologia cristiana. Bibbia, teologia, cultura*. Città Nuova, Roma 2001.

6 Cf. NMI 37; *Caminar des de Crist* 27.

7 Cf. VC 24: Dimensió pasqual de la vida consagrada.

8 «En la vida de comunitat, a més, ha de fer-se tangible d'alguna manera que la comunió fraterna, abans de ser instrument per a una determinada missió, és *espai teològic* en el qual es pot experimentar la presència mística del Senyor ressuscitat (cfr *Mt* 18, 20). Això succeeix gràcies a l'amor recíproc de tots el qui formen la comunitat» (VC 42; cf. 72: Consagrats per a la missió).

9 Professió de fe del Papa Damas I: cf. DS 71; CCC 192

10 LONGHITANO T., *Vita trinitaria e kénosi*, Urbaniana University Press, Roma 2013; CODA P., *L'altro di Dio. Rivelazione e kénosi in Sergej Bulgakof*, Città Nuova, Roma 1998; MITCHELL D. W., *Saggio sulla kenosis cristiana nell'ottica del dialogo interreligioso*, Nuova Umanità XXV (2003/3-4) 147-148, pàg. 457-502.

11 Cf. CIVCSVA, *La vida fraterna en comunitat*, 2 de febrer de 1994; cf. VC 42.45.67; CIARDI F., *Koinonia. Itinerari teològic spirituale della comunità religiosa*, Città Nuova Editrice, Roma 1992.

12 ROSSÉ G., *La spiritualità di comunione negli scritti giovannei*, Città Nuova, Roma 1996; ROSSÉ G., *La spiritualità di comunione e il testamento di Gesù*, in Nuova Umanità XVIII (1996/1) 103, 19-32; VANDELEENE M. (a cura di), *Egli è vivo! La presenza del Risorto nella comunità cristiana*, Città Nuova, Roma 2006; CIARDI F. (a cura di), *Jesus Castellano Cervera, Il castello esteriore. Il "nuovo" nella spiritualità di Chiara Lubich*, Città